ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **M. Ž. DiS.BaHons**, zast. JUDr. Pavlínou Tomanovou Sabovou, advokátkou se sídlem Vodňanská 375, Prachatice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2013/81705-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 3. 2015, č. j. 2 Ad 23/2014 – 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný částečně změnil rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Českých Budějovicích (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 12. 2013, č. j. MPSV-UP/11469844/13/AIS-ZAM, kterým stěžovatelce nebyla ode dne 1. 10. 2013 přiznána podpora v nezaměstnanosti. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl rozhodnutím o odvolání změněn tak, že přesněji specifikoval použitá zákonná ustanovení, nicméně v ostatním zůstalo rozhodnutí nedotčeno.

[2] Proti rozhodnutí brojila stěžovatelka žalobou, ve které namítala zejména nesprávné posouzení jejího bydliště ve smyslu čl. 1 písm. j) Nařízení Evropského parlamentu a Rady

(ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“).

[3] Stěžovatelka v žalobě uvedla, že v České republice žila do 27 let, od roku 2005 do roku 2013 se zdržovala ve Velké Británii, kde studovala od roku 2007 do roku 2011. Do Velké Británie odjela za účelem naučení se anglického jazyka, vystudování vysoké školy a získání praxe ve vystudovaném oboru. Do roku 2008 pracovala pro agenturu, která jí přidělovala formou brigád dočasné přivýdělky. Od roku 2009 pak získala dvě zaměstnání. První od listopadu 2009 do září 2013 a druhé od října 2010 do září 2013. V obou případech pracovala jako podpůrný pracovník. Nejednalo se pracovní smlouvu na dobu neurčitou, ale určení práce bylo vždy dle uvážení zaměstnavatele. V době pobytu ve Velké Británii nebyla evidovaná u praktického lékaře v České republice, neboť ji vyškrtl ze seznamu. Zdravotní pojištění měla ve Velké Británii, ale s ním bylo možné navštívit lékaře v rámci celé EU. Ubytování, které měla ve Velké Británii, bylo spíše přechodné – v bytě, kde bydleli další studenti či pracující, měla vyhrazený jeden pokoj. Dále uvedla, že bydlela v pronajatém bytě na základě nájemní smlouvy. Po pěti letech pobytu ve Velké Británii mohla žádat o britský pas a občanství, což ovšem neudělala, jelikož toto nikdy neměla v úmyslu a počítala se svým návratem do České republiky.

[4] Stěžovatelka se během pobytu několikrát vracela do České republiky za účelem návštěvy rodiny a přátel, k lékařům, na různé události (narozeniny, svatby, pohřby), ať už letecky či autem. Vlastní zde byt v obci Jirkov, který pronajímá. Po dobu pobytu ve Velké Británii byla členkou bytového družstva v Jirkově. Členská práva a povinnosti musela po návratu prodat. V roce 2009 zakoupila v České republice osobní automobil, kde k němu měla uzavřené pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla. V roce 2009 zde také získala řidičské oprávnění na motocykl. Do stejného roku splácela úvěr u České spořitelny, a.s., do roku 2008 měla sjednáno stavební spoření, a od roku 2001 má sjednaný bankovní účet u Komerční banky, a.s., který pravidelně užívá k výběrům z bankomatu v České republice. Od roku 2005 měla zřízenou kreditní kartu u Citibank a.s. Až do roku 2013 měla uzavřenu darovací smlouvu, na jejímž základě poskytovala peněžité dary vybranému dítěti v Africe. Po návratu do České republiky žije se svým druhem ve V.

[5] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgán I. stupně nevyčkal na předložení formuláře „U1“, o který si zažádala a který potvrzuje doby, které jsou brány v úvahu pro poskytování dávek v nezaměstnanosti.

[6] Během pobytu si zachovávala vazby na Českou republiku, což byl i střed jejích zájmů, a tedy i bydliště. Směrnice generálního ředitele č. 2/2013, která upravuje postup při aplikaci evropských koordinačních nařízení v oblasti podpory nezaměstnanosti, nekoresponduje s nařízením č. 883/2003 ani nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „prováděcí nařízení“), jež nestanoví, kolikrát je nutné se vracet do státu bydliště, aby bylo možné posoudit zachování tohoto bydliště. Dle názoru stěžovatelky se na ni vztahuje čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004, dle něhož jí náleží dávky podle právních předpisů členského státu bydliště, tedy České republiky.

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku zhodnotil, že na základě předložených důkazů, zejména délky pobytu ve Velké Británii a především zjevného životního návyku založeného opakovaným pracovním poměrem na dobu neurčitou, nelze za obvyklé bydliště stěžovatelky či střed jejích zájmů považovat Českou republiku. Námitku nepočkání na předložení formuláře „U1“ označil za bezvýznamnou, jelikož daný formulář prokazuje doby zaměstnání a sociálního pojištění. V daném případě však předpoklady pro zohlednění doby pojištění vůbec nenastaly.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Obsah kasační stížnosti je v podstatě zcela totožný s podanou žalobou až na drobné přepisy (k jejímu obsahu proto viz body [3] až [6]). Dodává, že si je vědoma potíží, které Česká republika a jiné členské státy mají s Velkou Británií ohledně refundace vynaložených dávek a domnívá se, že toto byl důvod, proč jí nebyla podpora v nezaměstnanosti vyplacena. Je absurdní, aby byla nucena zůstat po dobu minimálně 4 týdnů ve Velké Británii, kde zůstat nehodlá, jak uváděl žalovaný. Připomíná, že správní orgány i krajský soud aplikovaly směrnici generálního ředitele č. 2/2013, která není součástí právního řádu České republiky a je v rozporu s právem Evropské unie.

[10] Z výše uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že ne každý, kdo vyjede za prací za hranice České republiky a považuje ji nadále za svoji domovinu, kde má přátele a rodinu, je příhraničním pracovníkem. Dále se odkázal na rozhodnutí U2 Správní komise pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „správní komise“) ze dne 12. 6. 2009 o rozsahu působnosti čl. 65 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o právu na dávky v nezaměstnanosti zcela nezaměstnaných osob, které nejsou příhraničními pracovníky a které měly během svého posledního zaměstnání nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě, uveřejněné v Úředním věstníku Evropské unie C 106, 24. 4. 2010 (dále jen „rozhodnutí U2 správní komise“), které varuje před příliš širokým výkladem pojmu „bydliště“. Článek 65 odst. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004 se dle žalovaného vztahuje na příhraniční pracovníky a taktéž tzv. přeshraniční pracovníky, za které lze považovat osoby zaměstnané na lodi, sezónní pracovníky, či osoby dojíždějící krátkodobě do jiného členského státu. V případě stěžovatelky nebyly dány předpoklady pro aplikaci výše zmíněného článku. K nevyčkání na formulář U1 se žalovaný vyjádřil tak, že z podstaty věci na něj nebylo třeba vyčkávat. Pokud chtěla odcestovat zpět do České republiky, mohla využít možnost danou v čl. 64 nařízení č. 883/2004, tedy tzv. transferu dávek v nezaměstnanosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve Nejvyšší správní soud poznamenává, že podstatou kasačního přezkumu je přezkum rozhodnutí krajského soudu pouze v rozsahu námitek, které stěžovatel uvede (s výjimkami danými § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Stěžovatel musí zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajským soudem, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nebudou takové námitky přípustné.

[14] Nejvyšší správní soud uvádí, že podaná kasační stížnost je na hranici přezkoumatelnosti, kde, jak je výše uvedeno, stěžovatelka pouze s drobnými úpravami použila jako kasační stížnost žalobu, kterou podala proti rozhodnutí žalovaného. Nicméně některé námitky lze i nadále považovat za polemiku se závěry krajského soudu a lze je proto vypořádat. Kvalita takto pojaté kasační stížnosti však předurčuje rozsah, ve kterém se Nejvyšší správní soud může kasační stížností zabývat.

[15] Nejvyšší správní soud se však odmítl zabývat námitkou absence vyčkání na dodání formuláře „U1“, protože krajský soud žalobní námitku vypořádal tak, že nebyl pro posouzení věci vůbec relevantní. Z kasační stížnosti nelze seznat, proč by podle stěžovatelky jeho vyžádání relevantní být mělo.

[16] Dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění tehdy účinném, získá nárok na podporu v nezaměstnanosti uchazeč o zaměstnání, který v rozhodném období získal zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního předpisu v délce alespoň 12 měsíců.

[17] V případě migrujících zaměstnanců v rámci Evropské unie se použije přímo aplikovatelné nařízení č. 883/2004. Čl. 61 tohoto nařízení obsahuje pravidlo sčítání dob pojištění získaných v jiných členských státech. Základním pravidlem nařízení č. 883/2004 je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Z tohoto pravidla je dána výjimka v čl. 65, který stanoví, že migrující pracovníci si mohou požádat o přiznání (odst. 2) a vyplácení [odst. 5 písm. a)] dávek v nezaměstnanosti v členském státě, ve kterém nepracovali, pokud si v tomto členském státě zachovali bydliště. Čl. 65 odst. 2 zní: *Nezaměstnaná osoba, která měla během svého posledního zaměstnání, nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě a bydlí v něm i nadále nebo se do něj vrací, musí být k dispozici*

službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém má bydliště. Aniž je dotčen článek 64, doplňkově může být nezaměstnaná osoba k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém naposledy vykonávala činnost jako zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná. Nezaměstnaná osoba, která není příhraničním pracovníkem a která se nevrací do členského státu, v němž má bydliště, musí být k dispozici službám zaměstnanosti v členském státě, jehož právní předpisy se na ni naposledy vztahovaly. Čl. 65 odst. 5 písm. a) zní: *Nezaměstnaná osoba uvedená v první a druhé větě odstavce 2 pobírá dávky podle právních předpisů členského státu svého bydliště, jako by se na ni tyto předpisy vztahovaly během její poslední činnosti jako zaměstnance nebo osoby samostatně výdělečně činné. Tyto dávky poskytuje instituce místa bydliště.* Čl. 1 písm. j) pak stanoví: *„Pro účely tohoto nařízení se: [...] „bydlištěm" rozumí obvyklé bydliště."*

[18] Základem sporu je tak otázka, zda si stěžovatelka zachovala obvyklé bydliště v České republice při jejím pobytu ve Velké Británii.

[19] Nejvyšší správní soud poznamenává, že v situaci, kdy se ve věci použije přímo aplikovatelné právo Evropské unie, je kasační soud povinen posuzovat, zda je tato úprava zcela zjevná, jasná (tzv. *„acte claire")*, případně objasněná judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU") (tzv. *„acte éclairé"*), nebo zda úprava vyžaduje provedení výkladu. V posledním případě by byl Nejvyšší správní soud dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie povinen podat předběžnou otázku SDEU. V daném případě tohoto není třeba, jelikož k pojmu „obvyklé bydliště" se již několikrát SDEU (resp. dříve Evropský soudní dvůr) vyjadřoval, tento výklad byl následně kodifikován v čl. 11 prováděcího nařízení a vyjádřila se k němu i správní komise. Proto kasační soud nemá pochybnosti o výkladu dané úpravy.

[20] Pojmem „obvyklé bydliště" se již několikrát zabýval SDEU (viz např. v rozsudku Swaddling, ze dne 25. 2. 1999, C-90/97, rozsudku Knoch, ze dne 8. 7. 1992, C-102/91). Dle rozsudku SDEU, I. proti Health Service Executive, ze dne 5. 6. 2014, C-255/13, je seznam kritérií, která je třeba vzít v úvahu při určování místa bydliště osoby, který byl vypracován judikaturou, nyní kodifikován v čl. 11 prováděcího nařízení (bod 46). Dle tohoto článku je bydliště osoby střed jejích zájmů, který se musí posuzovat na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnovat následující okolnosti:

a) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států;
b) osobní situaci dané osoby, včetně:
   i) povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy;
   ii) rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb;
   iii) vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností;
   iv) v případě studentů zdroje jejich příjmu;
   v) situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé;
   vi) členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta.

[21] Dle výše uvedeného posoudil Nejvyšší správní soud postupně všechna kritéria

následovně:

a) Délka 8 let s občasnými návštěvami České republiky (1x v roce 2005, 2x v roce 2006, 3x v roce 2007, 1x v roce 2008, 3x v roce 2009, 4x v roce 2011, 3x v roce 2012 a 2x v roce 2013) svědčí jednoznačně ve prospěch bydliště ve Velké Británii. Kasační soud ohledně počtu návštěv vycházel ze skutkových zjištění, která učinil krajský soud ve svém rozsudku. Tyto závěry stěžovatelka totiž v podané kasační nijak nerozporovala, a proto je nemohl Nejvyšší správní soud dále přezkoumávat.

b)

i) Pracovní poměr na dobu neurčitou (k tomu viz dále) a vykonávání práce i po ukončení studia taktéž svědčí ve prospěch bydliště ve Velké Británii.

ii) Stěžovatelka sice uvedla, že všechny své přátele, rodinu i přátele měla v České republice, je však zřejmé, že daný bod se vztahuje zejména k úzké rodině, tedy rodinným příslušníkům ve smyslu nařízení č. 883/2004, kterými dle čl. 1 písm. i) bodu 2 jsou manžel nebo manželka, nezletilé děti a nezaopatřené zletilé děti. Jiné rodinné vazby lze považovat pouze za málo významné, neboť je zřejmé, že se vztahovaly pouze k širší rodině. Tento bod by tedy svědčil ve prospěch bydliště stěžovatelky v České republice, avšak ve velmi malé míře.

iii) Soudu nejsou známy žádné nevýdělečné činnosti, které by stěžovatelka vykonávala, ani žádné sama neuvádí.

iv) Stěžovatelka uvedla, že si na studium musela sama vydělávat ve Velké Británii. Tento zdroj příjmů tak svědčí ve prospěch bydliště ve Velké Británii.

v) Stěžovatelka uvedla, že sdílela byt s dalšími pracujícími či studenty, ve kterém měla vyhrazený jeden pokoj. Od 10. 11. 2008 bydlela v bytě na základě nájemní smlouvy. V soudním spise je pak založena nájemní smlouva ze dne 7. 2. 2013, kterou stěžovatelka uzavřela společně s jedním dalším nájemníkem, a která byla uzavřena od 11. 2. 2013 do 10. 8. 2013. Minimálně posledně jmenovaná smlouva se zdá zajišťovat dostatečně adekvátní způsob bydlení. Stěžovatelce by bylo možné přisvědčit, že v České republice mohla mít k dispozici nájemní byt, nicméně v takovém případě by bytová situace stěžovatelky svědčila ve prospěch obou států, aniž by bylo možné některý z nich preferovat.

vi) Stěžovatelka v dotazníku pro určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení ES v bodě 10 uvedla, že za posledních 6 měsíců byla daňovým rezidentem Velké Británie. Tato skutečnost jednoznačně značí ve prospěch bydliště ve Velké Británii, když otázka daňového rezidentství se často zabývá obdobnými otázkami jako nyní vykládaný pojem obvyklého bydliště podle směrnice č. 883/2004.

[22] Kromě výše uvedených kritérií se kasační soud zabýval relevantností dalších okolností, které stěžovatelka uvedla. Za nic neprokazující považuje soud tvrzení ohledně

prováděných bankovních transakcí, uzavření smlouvy o úvěru či stavebního spoření, jelikož smlouvy s bankami v tuzemsku nejsou v době bezproblémového ovládání účtů prostřednictvím internetového bankovnictví žádným problémem i v případě, kdy klient pobývá v zahraničí.

[23] Vlastnictví bytu neprokazuje žádné trvalejší vazby na Českou republiku, pokud jde o pobývání zde. Byt ve vlastnictví byl a je pronajímán, tudíž nemohl sloužit pro bydlení stěžovatelky. Obdobně taktéž koupě osobního automobilu, které mohlo být užíváno i ve Velké Británii. Rovněž řidičské oprávnění na motocykl, které získala v České republice, o užším vztahu nesvědčí, neboť jde o obecně uznávaný doklad v celé Evropské unii. Nejvyšší správní soud považuje za irelevantní, že si stěžovatelka nepožádala o udělení britského státního občanství, neboť z toho nelze dovodit souvislost s jejím pobytem v České republice.

[24] Spíše užší výklad pojmu „obvyklé bydliště“ je též v souladu s rozhodnutím U2 správní komise, které varuje před příliš širokým výkladem pojmu „bydliště“. Uvádí, že se čl. 65 odst. 5 nařízení č. 883/2004 má použít u příhraničních pracovníků a některých kategorií, které obdobně zachovávají úzké vazby se svými zeměmi původu, avšak jeho aplikace by již nebyla přijatelná, kdyby na základě příliš širokého výkladu pojmu „bydliště“ měla být oblast působnosti článku 65 nařízení (ES) č. 883/2004 rozšířena na všechny osoby, které mají v členském státě poměrně stabilní zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost a své rodiny nechaly v zemi původu. Má se tedy vztahovat zejména na osoby zaměstnané na námořních lodích, osoby obvykle pracující na území dvou nebo více členských států nebo speciální případy dané v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 883/2004. Je přitom zřejmé, že nejde o situace, ve kterých se nachází stěžovatelka, a naopak situaci stěžovatelky by bylo možné spíše podřadit pod situace, že měla ve Velké Británii poměrně stabilní zaměstnání a svou rodinu nechala v zemi původu, ačkoli i to je sporné (viz shora).

[25] Dle čl. 72 písm. a) nařízení č. 883/2004 se správní komise zabývá všemi správními otázkami a otázkami výkladu vyplývajícími z nařízení č. 883/2004 nebo prováděcího nařízení, ačkoliv není nijak dotčeno právo úřadů, institucí a dotčených osob účastnit se řízení a obracet se na soudy stanovené právními předpisy členských států. Rozhodnutí správní komise U2 je však výkladem provedeným orgánem povolaným směrnicí č. 883/2004 zjevně ke sjednocování praxe, byť v nezávazné podobě. Proto Nejvyšší správní soud v posuzované otázce k jeho závěrům také přihlédl.

[26] Lze tedy uzavřít, že naprosto převažují okolnosti, dle kterých byl střed zájmů stěžovatelky ve Velké Británii, proto si stěžovatelka po dobu pobytu ve Velké Británii nezachovala bydliště v České republice. K tomu kasační soud dodává, že souhlasí s tvrzením žalovaného, že to, že stěžovatelka subjektivně považuje Českou republiku za svoji domovinu a centrum svých zájmů, nutně neznamená, že je jejím bydlištěm z pohledu právního řádu.

[27] Druhou námitkou, která je seznatelná z kasační stížnosti, je neobjasnění, z jakého důvodu považuje krajský soud v napadeném rozsudku zaměstnání ve Velké Británii za pracovní poměry na dobu neurčitou. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že i když krajský soud přímo neuvádí, jak přesně k uvedenému závěru dospěl, ze správního

spisu lze zjistit, že stěžovatelka sama v dotazníku pro určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení ES, který vyplnila dne 31. 10. 2013, v bodu 17 uvedla, že její první zaměstnání bylo uzavřeno na dobu neurčitou. V žalobě i kasační stížnosti uvedla, že její pracovní poměr nebyl uzavřen na dobu neurčitou, avšak nijak konkrétněji nerozporovala závěry krajského soudu ohledně této doby a naopak na jiném místě žaloby i kasační stížnosti sama rekapituluje, že v dotazníku uvedla, že první zaměstnání bylo na dobu neurčitou, aniž by tento rozpor vysvětlila. V soudním spise je taktéž založena pracovní smlouva ze dne 14. 11. 2009 se společností Care Management Group, ve které je v bodě 19 uvedeno, že stěžovatelku může společnost písemně uvědomit, pokud její služby nebudou nadále potřeba, a zároveň v ní nebyla sjednána doba trvání pracovního poměru. Z výše uvedeného vyplývá, že předložené podklady svědčily o pracovním poměru na dobu neurčitou a naopak stěžovatelka netvrdila ani nepředložila nic, co by svědčilo o opaku.

[28] Další námitka, kterou stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, se týká problematické refundace vynaložených dávek z Velké Británie jako skutečného důvodu pro nepřiznání podpory v nezaměstnanosti. Jde o námitku novou, proto se k ní dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. K tomu nad rámec Nejvyšší správní soud dodává, že se jedná o nijak nepodloženou spekulaci.

[29] Námitka týkající se toho, že správní orgány i krajský soud vycházely ze směrnice generálního ředitele č. 2/2013, která je v rozporu s právem Evropské unie, považuje kasační soud za nedůvodnou, protože ani žalovaný, ani krajský soud ji ve svých rozhodnutích neuvádějí, a není tedy pravdou, že by byla podkladem pro napadená rozhodnutí.

[30] Námitka ohledně absurdnosti výkladu, který ji nutil zůstat další minimálně 4 týdny ve státě, ve kterém zůstat nehodlá, je taktéž nedůvodná. Stěžovatelka pobývala ve Velké Británii celkem 8 let, proto další 4 týdny v porovnání s již strávenou dobou není rozhodně nadmíru zatěžující doba.

[31] Poslední námitku týkající se diskriminace jejího práva na volný pohyb osob v rámci Evropské unie a jejího práva na svobodu pohybu a pobytu dle čl. 14 Listiny základních práv a svobod považuje Nejvyšší správní soud za příliš obecnou, nelze z takto namítaného tvrzení seznat, v čem konkrétně stěžovatelka spatřuje diskriminaci či omezení práva na svobodu pohybu a pobytu. Není úkolem soudu za stěžovatelku takovou argumentaci vytvářet.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu